

Ἐλπίζομεν ὅτι τὴν φορὰν αὐτὴν ὁ Πάλλος καλλιτέχνης θὰ ἐφυγε ὀλιγώτερον ἀπογοητευμένος ἀπὸ τὴν Καλλιτεχνικὴν μας ἀντίληψιν. Ἐμάθαμεν, εἰς διάστημα δεκαπέντε ἐτῶν, νάντιλαμβανώμεθα τὸ καλόν, ἡ ἐκσυνηθίσασα νὰ κρύπτομεν τὴν ἀμάθειάν μας;

Ἐν ἀπὸ τὰ δύο τυμδαίνει. Πολὺ φοβοῦμεθα ὅμως μὴπως τὸ δεύτερον εἶνε καὶ τὸ πιθανότερον.

Ο „ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΛΟΓΟΣ“

τῆς Βραβίλλας γράφει στὴ τελευταίον τοῦ φύλλον τὰ ἑξῆς περὶ τοῦ «Νουμά»:

«Ἐκ τῶν ὀλίγων φύλλον τῆς ἐποικῆς ἐλθόντων ἐκ τῆς ἀρτιστείας τοῦ Ἀθηναϊκοῦ συναλλήλου ὁ «Νουμάς», μετ' εὐχαριστήσεως παρατηρεῖται ὅτι ἐλάττωσεν οὗτος ἀνθρώπιν καὶ φιλικὴν πρὸς τὴν μὴ φειδόμενος οὐδένως ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῶν ἐπιληψιμῶν καὶ ἀπολλέων μόνον καὶ μόνον εἰς τὴν ἐκπλήρυσιν τοῦ καθήκοντος· τοῦτέστιν τὴν ἐξουμνησιν τοῦ καλοῦ καὶ τὸν ἐνδίκον καυτηριασμὸν τοῦ κακοῦ ὅπου θάποτε διακρίνεται τοῦτο.

Ἐνταῦθα βεβαίως εἰς ἄκρον ἀκρότητος καὶ ἡλικίαν ἡ ποιητικὴ πορεία, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἀνυπολόγιστον ἕως καὶ τὸ γέρας τοῦ ἀγνωστοῦ μεγίστον.

Δὲν προδίδομεν ἐκ περιχυτολογίας εἰς τὴν ἀναγνωσκουσὴν τῶν ἀνωτέρων. Ἐνυδαριστοῦμεν μόνον διότι ὑποτάχθημεν μίαν ἰκανοποίησιν ἡθικὴν, ἀρκετὰ μεγάλην, ἰσχυροποιήσαντες πρὸς ἀνθρώπων τῆς κυκλοφορίας μας εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν τοῦ καθήκοντος τύπον, — μίαν ἰκανοποίησιν ἡ ἐποικῆς — τὰς τὸ ἐξομολογούμεθα — γλυκαίνει ὅλας τὰς πικρίας τοῦ μᾶς προσηγορεύει ἡ ἐργασία μας.

Κ' ἐπειδὴ το ἔφερον ὁ λόγος, κρίνομεν εὐλογον νὰ σᾶς ἀνακοινώσωμεν καὶ τὸ χαρακτηριστικώτατον αὐτό, ὅτι ἐβρέθησαν Ἀθηναϊκαὶ ἐφημερίδες νὰ μᾶς διακόβουν περιφρονητικώτατα τὴν ἀποστολήν, ἐπ' ἀνταλλαγῇ τοῦ φύλλον τῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι... δὲν ἔχοντες μὲν ἄλλαν κυκλοφορίαν!!

Δὲν παραπονούμεθα. Τὸ ἀναγράφον μόνον ὡς χαρακτηριστικὸν ὑπερόχως τὰ χεῖρα μας τὰ δημοσιογραφικὰ, πάντοτε.

Ἡ Κοινὴ Γνώμη

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΟΥ ΚΟΚΛΕΝ

Φίλτατε «Νουμά»

Ὁ Κοκλέν ἐγένετο ἀφορμὴ νὰ ὑβρισθῇ καὶ πάλιν ὁ Κολὰ εἰς ἄποιν ἐφημερίδα ὅπου ἐδημο-

σιεύθη μία φαιδρωτὴν ἀγκυρίσις τοῦ συγγραφέως τῶν Ρουγγόν-Μακάρ καὶ τοῦ συγγραφέως τοῦ Ἀβδα Κωνσταντίνου.

Ἄς εἶνε! Ὁ καθένας θὰ δώσῃ μίαν ἡμέραν λόγον τῶν πράξεων του καὶ... τῶν ἔθρων του.

Ἐγὼ θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ κατ' ἄλλο, ἓνα μοναδικὸν μεταφραστικὸν μαργαρίτην, ποῦ μοῦ ἐνθούμην ἡ ἀφίξις τοῦ Κοκλέν. Ἔρεις πῶς μετεφράσθη, Ἑλληνιστὶ ὁ Συρανὸς ντὲ Μπερζερικ, ὅταν πρωτοεπαίχθη στὸ Παρίσι; Ὁ Κοϊράνος (Syranus=Κοϊράνος, ἦγουν τύραννος) τοῦ Μπερζερικίου.

Ὁ βάλλος εἰς τὴν Μασχερίαν, Λουκία ἡ μουρμούρα, ὁ πωλητὴς τοῦ Οὐτσαλιού καὶ ὅλοι οἱ κατὰ καιρὸς μεταφραστικαὶ μαργαρίται, τῶν τίτλων τῶν Μελοδραμάτων ἰδίως, ὡχρίων πρὸ τοῦ ἀκτινοβολούντος αὐτοῦ Κοϊράνου!

Μὲ ἀγάπην

Ἀγαθὰγγελος

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΟΥ ΒΑΡΙΕΤΕ

— Εἶμι τιμὸς ἀνθρώπος, φίλε μου;

— Ἄν ἐφοροῦσαι κ' ἐγὼ μίσκη, θὰ ἤμουναι!...

ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ ΤΟΥ κ. ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ

Κύριε Διευθυντὰ τοῦ «Νουμά»,

Παραυρέθην εἰς τὴν προχθεσινὴν δίκην τοῦ Κακουριδιέλου, ἡ πόρτη δὲ ὅταν ἔκρουα τὸν κ. Φερδ. Σερπιέρην νὰ ζητῇ διερμηνέαν, διὰ νὰ συνεννοηθῇ μετὰ τοῦ κ. Προέδρου, ὡς ἀγνοῶν τὴν Ἑλληνικὴν.

Ὁ κ. Φερδινάνδος ἐδῶ ἀνέτρεψε, ἐδῶ ἐμεγάλωσε, ἐδῶ ἐπάχυνε, ἐδῶ ὑπανδρεύθη. Δὲν ἤμπορουσε λοιπὸν νὰ μάθῃ τὰ τέρα πάτρα καὶ τὴν γλῶσσάν μας;

Ὅλη αὐτὴ ἡ φύσις τὴν ὁποίαν θαυμάζεις συνηθώθῃ πρὸς χάριν σου ἵνα παραγγῇ ἐμὲ, ἀδρότητα ἀνέμων καὶ μῦρα μεθύοντα, χρώματα μεγεύοντα καὶ δροσερότητας ἀναπαύουσαι.

Ἐχὼν ἐμὲ, ἔχεις τὸ πᾶν!

Ἐγὼ εἶμι τὸ τέλειον τοῦ τύραντος ἡ βασιλίσσης καὶ ἡ ἀνίκητος διότι ἡ ὄλη εἶνε ἄψυχος, ἐνῶ ἐγὼ εἶμι καὶ ἔχω εἰς τὴν στήθην μου τὴν ἀθανάσιον. Αὐτὴ δίδει εἰς τὰς μυοσιτίδας τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ φῶς τὸ ὁποῖον ἱλαρύνει καὶ πράυνει· τὸ ὁποῖον θὰ φωτίσῃ τὴν ἰδικὴν τοῦ ψυχῆν, αὐτὴ γύνει εἰς τὰ κεράσια τῶν χειλέων μου τὸν λόγον ὅστις θὰ εἶνε γλυκὺς ὡς μέλι καὶ παρήγορος ὡς θωπεῖα καὶ αὐτὴ τὰς θωπεῖας τῶν ἀδρῶν μου χειρῶν αἰένως διόκου τὰς λύπας καὶ ἀποκοιμίζον τὰς ὁδύνες.

Ἐγὼ εἶμι τὸ κάλλος καὶ ἡ ἐνοχέρωσις τοῦ ὄντινου ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, τὸ ὅπριον τοῦ πόνου καὶ ὁ ὕπσιος τοῦ καμάντου, ἀδρότητα ἀνέμων καὶ μῦρα μεθύοντα, χρώματα μεγεύοντα καὶ δροσερότητας ἀναπαύουσαι, ὅτι ὡραῖον θαυμάζεις καὶ θὰ θαυμάζῃς ἐν τῇ φύτει...

Εἶμι ἡ ἀνίκητος ἐγὼ καὶ ἡ ἀκαταμάχητος.

Μόνον αἱ σκωρίαι τοῦ Λαυρίου ἔχουν γλῶσσα, ἡ δὲ γλῶσσά μας εἶνε γεμάτη φαρμάκι;

Ντροπὴ, κ. Φερδινάνδος, ντροπὴ!

Μεθ' ὑπολήψεως

Γραικός

ΧΟΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΛΜΟ

— κ. Ἐδεῖλα, μὴ στενοχωρεῖσθε! Ἡ κλωστή θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ στρίβεται ἐπὶ τὸ φύλλον τῆς Περμπής. Ἡ Ἀποκρητὴ, βλέπετε, μᾶς ἀνέγκασε νὰ τὴν ἀρήσουμε ἄσπιπτη εἰς δύο ἐπιφυλλίδας. — κ. Περ. Κατὰ τὴν γράμμα σας μᾶς συνέκρινε πικραλὺ. Μὲν σκληρὸν ἔργον, εἰς φωνὴν τυμπανίας, ὡς ἡ ἰδικὴ σας, δίνει θάρρος, πολὺ θάρρος. Γι' αὐτὸ εἶχαμε μεγάλην εὐχαρίστησιν νὰ σᾶς γνωρίσωμε καὶ προσοπικῶς. Ἄν δὲν σᾶς ἀνέμει τίποτε, περάστε ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μας· ἔως στὰς 3 τῆς μεσημέρας, μᾶς εὐρίσκετε πάντοτε. Αἱ σκωρίαι θὰ δημοσιεύον εὐχαρίστως. — κ. Δ. Νικ. εἰς Ἀθήνας. Ἐπιτολὴ συστημένη μὲ συνδοσίαν σας ἔλθῃ. Βύχαιστοῦμεν. — Ἀρθεὶς μεγάλῃ ἀπὸ ὅλα καὶ... τρένται ἀκόμη μαρμαρυγῇ, ὅσον καλὰ καὶ ἔν εἶνε, κ. Ν. τρεῖς, ἐδουλοῦμεν νὰ τὰ δημοσιεύσωμεν, ὅχι μόνον διότι δὲν μᾶς τὸ ἐπιτρέπει ὁ χρόνος, ἀλλὰ διότι καὶ ὁ κόσμος παῖς, ὁ ὁποῖος ἔρχεται νὰ γίνεταί κἄπως πρακτικὸς, βαρύνεται νὰ διαβῇ μετὰ κυριολεκτικῶς καὶ μεταφορικῶς. Τίποτε μικρὸν, ἀπὸ τὴν ζωὴν, ἔστω καὶ ἀπὸ τὴν φαντασίαν παρελθόν, θὰ τὰ δεχθῶμε μετ' εὐγνωμοσύνης. — Ἀπὸ ὅλα σας τὰ ἔρθεον, δημοσιεύομεν ἐδῶ μόνον τὸν ἐπὶ λόγον ἀπὸ τὸν ὑπογράφει. — Ἡ Περ. Λοιπὸν! «Ἡτο ἀνάγκη νὰ στηρίζεται εἰς ἓνα ὅρον ἡ εὐτυχία διὰ νὰ μὴ συντριβῇ». — «Φεῖσθε τῶν λόγων σας. Αὐτὴ εἶνε ἡ μόνη ἀσφαλὴς ὁδὸς διὰ τῆς ἐποικῆς εἰσευθεῖ εἰς τὰ ἔδωκα τῆς βελούχτης». Τὴν συμβουλήν αὐτὴν τὴν δίδει ὁ Μεριστοφελὴς στὸν Μιθρητὴν τοῦ Φήκου καὶ τὴν ἀκολουθοῦμε καὶ μᾶς, κ. Ἀριστοτέλει. Μήπως ἔχετε τὴν ἀπαίτησιν νῆκολογήσωμε τὴν ἰδικὴν σας καὶ νὰ τὰ κάνομε ὀλίγισμα; Ὁ κ. Κοσμᾶς καὶ ὁ Νουμάς, εἶνε τὸ ἴδιον πρόσωπον. Νὰ ποῦ τὸ ἐμάχεται κ' αὐτὸ, κ. Παφνούτις, καὶ ἡ τρυφήναι! — Ὅταν θέλεις καὶ ὅτι θέλεις, σύντομον ὁμιλῶν, φίλτατε Περ. Γιανν. Ἄν δὲν βαρύνται, πέρασε νὰ εἰς ἱδρὸς καὶ νὰ τὰ ποῦμε!

— Ἀσκήσιον, δι. Συνεννοεῖσθε μὲ τὸν διανομέαν. Τὸ γραφεῖον δὲν ἔχει γνῶσιν τοῦ πράγματος.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Φύλλα περαδμένα τοῦ «Νουμά» πωλοῦνται εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων καὶ εἰς τὰ κιόσκια τῶν πλατειῶν Συντάγματος Ὁμονοίας, Ἑθνικῆς Τραπεζῆς καὶ Βουλῆς.

Καὶ ἐνῶπιον τῆς μορφῆς αὐτῆς ὅλα τὰ κάλλη τῆς φύσεως ὑπεχώρουν καὶ ὀχρίων...

— Αἱ Ὀρίστη... ἀνέκραξε φαιδρῶς μὴ φωνὴ ἐπισθεν... τί κινεῖται ἀπὸ τὴν σύννεφα;... ποῦ τῆξει-θεύεις;...

Ἐκείνος ἀνεκρίθη καὶ ἐστράφη πρὸς τὸν λαλῆσαντα.

— Ὁνειρεύεσαι... εἶπε μειδῶν

— Χρόνιον νόσημα... συνεπέρνε ὁ φίλος τοῦ Ἀλέκος κινῶν ἀποκαταστατικῶς τὴν κεφαλὴν, ὁ θεὸς νὰ δώτῃ περικτακὰ!...

ΚΡΦ. Ε'.

«... Καὶ εἰς τὴν ὑστάτην ὥραν μου, μόνη ἡ μερὴ σου θὰ ἱλαρύνῃ τὸ ψυχρὸν ἡμῶν μου...»

Οἱ μῆνες παρήρχοντο βροδεῖς καὶ ἐτελειώτοι, διὰ τὴν ἀνυπόμονον ψυχὴν τοῦ ναυτικοῦ.

Ὁ περίπλους τὴν ὁποῖον ἐξετέλει τὸ κομψὸν κατὰρ-μικὸν ἐπλησίαζε εἰς τὸ πέρας του, καὶ δὲν ἔτο πλέον μακρὰν ὁ καιρὸς, καθ' ὅν θὰ ἐπανέβλεπε πάλιν τὰς ἀκτὺς τῆς Ἑλλάδος.

(Ἀκολουθεῖ)

ΣΤΕΛΕΤΑΙ ΕΙΣ Τὸν ΚΑΤΟΙΚΟΝ

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Τὰ ροδαλὰ χρώματα τῆς αὐγῆς εἶνε εἰς τὸ πρόσωπόν μου, τοῦ ὁποῖου ποτὲ κάλλος ῥόδου δὲν ἐνεδύθη ἀδρότερον ἔνδυμα καὶ ὁ χρυσὸς τῶν περιουλουμένων δούσεων εἶνε εἰς τοὺς ξανθοὺς βοτρυχοὺς μου στέμμα ἀπαρίθλητον τῆς ἐπιγείου μου βασιλείας!

Τρέψε ἐπισθεν τῆς δόξης· θὰ θελήτῃς καὶ ἄλλην ἐξήγησιν τὸν πλοῦτον· δὲν θὰ χορηγήσῃ ποτέ... ἡ σοφία φωνεῖ τὴν εὐτυχίαν καὶ ἡ σκέψις μακραίνει τῆς ψυχῆς τὸ ἄθος.

Πλησίον μου ὅμως κισθάνεσαι, ὅτι περιβάλλεις τὸν κόσμον ὅλον, εἶσαι θεός, διότι εἶσαι τέλειος.

Μόνον πλησίον μου εἶνε ἡ τελεία εὐτυχία.

ΝΟΥΜΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ—ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ—ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΚΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4

Αθήναι 16 Φεβρουαρίου 1903.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΒΑΡΙΕΤΕ

τὴ σάλα ἀπεκόμισε θαυματοποιίας ἐντυπώσεις ὁ κ. Ἱερεμίας.

— Ἐπὶ γὰρ χθὲς τὸ βράδυ ἐκεῖ! μοῦ εἶπε. Ἐμμεῖς δὲ ὄρεσ ὁλόκληρες κ' ἔφυγα μὲ τὸ πένθος ἀπλάμενο στὴν ψυχὴ καὶ μὲ βουρλωμένα τὰ μύτια μου!

— Ἐχετε δίκαιον! Τὸ θέαμα ἄσμενον... Εἶδατε τὴν ἀσέλειαν...

Ὁ σεβαστὸς πρεσβύτερος διεμαρτυρήθη ἐν-
τονώτατα.

— Ὅχι! Τούναντίον! Δὲν τὴν εἶδα που-
θενὰ τὴν ἀσέλειαν! Εἶδα τὴν μωρίαν νὰ
ὀργιάζῃ καὶ εἶδα τὴν νεότητά νὰ ποθνήσκῃ.
Καὶ γι' αὐτὸ ἐπένθησα καὶ γι' αὐτὸ ἔφυγα μὲ
τὰ δάκρυα στὰ μύτια...

Δίχως ἄλλο ὁ κ. Ἱερεμίας εἶχε ὁρεξίν νὰ
παίξῃ μαζί μου.

— Ἄν σὰς ἐπίστευε κανεὶς!... τοῦ παρε-
τήρησα μὲ δαίλιον.

— Νὰ μὲ πιστεύσῃς, φίλε μου, νὰ μὲ πι-
στεύσῃς! Σοῦ παρουσιάσω ἓνα κομμάτι τῆς
πλατείας εἰκόνας ποῦ δυὸ ὄρεσ ὁλόκληρες ἐ-
μελέτησα. Μία κοντὴ, ξανθὴ, ἔξωμος, τῆς
ὁποίας αἱ κνήμαι ἦσαν χονδρὲς σὰν τὸ ρόπα-
λον τοῦ Ἡρακλέους, καὶ τὰ γυνὰ καὶ ἀν-
δρὲς φικισιδωμένα τῆς ὁμοπλάτης τῆς κρέα-
τα ἠμποροῦσαν νὰ ἐνθουσιάζουν τὸν πρῶτον

τυχόντα ζωέμπορον, ἐτραβοῦσε σὰν μαγνήτης
τὰ βλέμματα εἰκοσίδος νέων κ' ἐστέγωνε σὰν
στυλπηρία στὸν λάρυγγά του τὸν σίελον.....

— Ἔως ἐδῶ δὲν βλέπω τὸν θάνατον τῆς
νεότητος!

— Δὲν θὰ τὸν ἐβλεπα κ' ἐγὼ, ἂν ἐπύγαινε
κανένας νὰ τῆς τοιμήσῃ τὴν κνήμην ἢ νὰ
τῆς τραβήξῃ κανένα ἡχηρὸν φίλημα ἢ ἡχη-
ρότερον γιὰ τὸν πλαδαρὸν σβέρκο. Ἀλλὰ
τίποτε! Τὴν ἐβλεπαν, τὴν ἐλαχταροῦσαν
κ' ἦσαν ὑπερευχαριστημένοι γιὰ τὸ ἐπί-
στευαν πῶς ἐγλενοῦσαν οἱ ἄνθρωποι! Σα-
πίλα, φίλε μου! Σαπίλα!...

— Ἡ ἠθικὴ!...

— Νὰ σοῦ ἴπῳ, κ. Ψευτοηθικολόγε! Οἱ
ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἦσαν ἠθικώτεροι ἀπὸ ἡμᾶς,
κ' ἐν τούτοις εἶχαν τὰ Διονύσια, εἶχαν τὰς
ἐποχὰς καὶ τοὺς τόπους τῆς κραιπλίας τῶν,
εἶχαν τὸ Βαριετέ τους, τὸ ζωντανὸ ὄμωρ, κί'
ὄχι τὸ ψόφιο σὰν τὸ δικό μας! Τὰ Διονύσια
λοιπὸν δὲν ἐμπόδιζαν τοὺς Ἀρχαίους Ἕλλη-
νας νὰ γράφουν ὠραία βιβλία καὶ νὰ νικοῦν
μεγάλαις νίκαις! Ἐκεῖνοι ἐζοῦσαν καὶ
γι' αὐτὸ ἦσαν μεγάλοι! Ἐμεῖς δὲ ν' ἐζοῦ-
με, καὶ γι' αὐτὸ εἴμαστε καὶ θὰ μένουμε
μικροί!...

Καὶ ὁ σεβαστὸς πρεσβύτερος ἔφυγε, χε-
ρὶς νὰ περιμένῃ νὰκούσῃ καὶ τὴν γνώμην μου.

ΤΩΝ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΩΝ

ἡ ἐταιρεία, ἡ πολυθέλητος καὶ πολυμήνητος, θέ-
λει ἐλῆγον μαστίγωμα, κ. Μαυρομυχάλη!

Ὅχι μόνον ἔγγραφα καὶ συστάσεις, ὡς τὰ προ-
χθεσινὰ σας πρὸς αὐτήν, περὶ ἀντικαταστάσεως
τῶν βραχόνων τῆς.

Αὐτὰ δὲν τὰ χαμπαρίζει. Προστίμων καὶ μό-
νον πρόστιμον καὶ πάλιν πρόστιμον, διὰ νὰ σωφρο-
νισθῇ.

Τὴν ἰδίαν συμβουλήν ἀπευθύνω καὶ πρὸς τὴν
Διευθύνσιν τῆς Ἀστυνομίας. Τῆς συνέστησε νὰ μὴ
μεταχειρίζεται εἰς τὰς γκαρμὰς τῆς τὰ σκελετωδῆ
ἄλογα, τὰ ὅποια ὄχι μόνον τὰ βραχόνια δὲν ἠμπο-
ροῦν νὰ σέρουν, ἀλλὰ καὶ τὸν οἶκτον κινοῦν.

Καὶ ἂν τῆς τὸ συνέστησε, τί σημαίνει; Γιὰ
νὰ γίνῃ δουλειά, πρέπει ὁ κ. Γενέταρχος νὰ ζεζέψῃ
τοὺς σκελετοὺς ἀπὸ τὰ βραχόνια, καὶ νὰ ζέψῃ σ' αὐτὰ
τοὺς Διευθυντὰς τῆς καὶ τὸ ἄλλο τὸ ἀνώτερον προ-
σωπικόν, τὸ ὅποιον κλέπτει τὴν σὰν καὶ τὸ κριθῆρι

ἀπὸ τὰ δυστυχῆ ἄλογα γιὰ νὰ παίρνῃ χονδρὸς μι-
σθοὺς καὶ νὰ παχύνεται.

Τὸ ζήτημα τῶν τροχιοδρόμων ἀπο-εἰσεῖ μίαν
δυσωδεστάτην κοινωνικὴν πλῆγην καὶ ἀξίζει τὸν
κόπον ν' ἀσχοληθῇ κανεὶς περὶ αὐτοῦ ἐν ἐκτάσει.

ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

εἰλικρινεστέρα, δὲν ἠμποροῦσε νὰ γίνῃ ἄλλη ἀπὸ
ἐκείνην ποῦ ἔκαμε ἓνας ἀξιοματικὸς, ὁ μ ε ρ ὀ-
λ η π τ ο ς πάντοτε, ἀλλ' ἐκ τῶν φημιστικῶν
πολεμίων τῆς Γεν. Διοικήσεως. Ὁ ἀξιοματικὸς
λοιπὸν αὐτὸς εἶπε τὰ ἑξῆς, τὰ ὅποια δὲν διδτά-
ζωμεν νὰ τὰ παραδεχθῶμεν καὶ ἡμεῖς ὡς χ α-
ρ α κ τ η ρ ι σ τ ι κ ῶ τ α τ α :

— Δὲν ἰσχυρὸς ποτε ὁ βουλευτὴς εἰς τὸν στρα-
τόν· ἡ ἐπίδρασις τῆς πολιτικῆς ἐπὶ αὐτοῦ πάντοτε
ἐλαχιστή. Ἀλλὰ καὶ ἐὰν ἰσχύσῃ ὁ βουλευτὴς,
εἶνε προτιμότερον ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον γίνεται
σήμερον, ποῦ ἰσχύει ἡ κλίκα.

»Ὁ ἀξιοματικὸς, ὁ ὁποῖος θὰ
καταδιωχθῇ ἀπὸ τὸ ἓνα κόμμα
θα κόμῃ τὴ δουλειά του δταν
ἔλθῃ τὸ ἰαῖκον τοῦ κόμματος εἰς τὴν ἐξου-
σίαν. Ἡ κλίκα ὅμως εἶνε ἀείνωντος, αἰωνία,
πάντοτε ἡ αὐτή. Ἀλλοίμονον δὲ εἰς τὸν ἀξιομα-
τικόν, ὁ ὅποιος θὰ πέσῃ εἰς τὴν δυσμένειάν τῆς».

Μήπως καὶ οἱ ὑπέρμαχοι τῆς Γεν. Διοκῆ-
σεως, εἶπαν τίποτε ἄλλο, παρακαλοῦμεν;

ΕΥΡΕΘΗΚΕ

καὶ ὁ λόγος διὰ τὸν ὅποιον ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐφρόντισε νὰ
διακοποῦν αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς ἁμέσως μετὰ τὴν
ὕποβόλην τῶν Στρ. Νομοσχεδίων.

Ἄν ἐξακολουθοῦσε νὰ συνεδριάζῃ ἡ Βουλὴ θὰ εὐρί-
σκετο πρὸς τῆς Κιθαρῆς Δευτέρως.

Καθὼς Δευτέρως δὲ εἶνε δι' αὐτὸν τρικυμιώδης Μαρία
τὸν ὅποιον δὲν κατόρθωσε ἔλλοτε νὰ παρακινήσῃ δεχθῆς
τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ μακαρίτου Καλλιμάχη.

Ὁ σεβαστὸς πρόεδρος εἶνε πολλὴ προληπτικὸς εἰς με-
ρικὰ ζητήματα.

Ο ΚΟΚΛΕΝ

ὅταν ἦλθεν ἐδῶ, πρὸ δεκαπέντε ἐτῶν, κ' ἔδωκε δύο
τρεις παραστάσεις μέσα στὸ σκαβαλιθήατρον τοῦ
Μπουκουρα, δὲ ἐνθουσιάζθη καὶ τόσον μὲ τὴν καλ-
λιτεχνικὴν ἀντίληψιν τοῦ Ἀθηναίου κοινού.

— Τούτῃ ἔβλεπα νὰ γελῶν—εἶπε τότε—εἰς
μέρη ἀνάξια γέλωτος καὶ τοῦ θανάτου νὰ στέ-
κωνται ποζάτοι σὰν Ρωμαῖοι Συγκλητικοὶ εἰς μέρη
ποῦ καὶ ὁ ἴδιος μετὰ βίας κατόρθωνε νὰ συγκε-
τήσῃ τὰ γέλωτα.

μὴν οὐλὴν ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ μὲ τὴν μίαν τοῦ
νότιου κορυφακιάνην, ὑπεχώρησεν ἐντὸς τοῦ βιζυδίου.

Ἡ συμφωνία ἔκλεισεν ἀντὶ δώδεκα δραχμῶν. Αἱ ἀπο-
σκευὲς ἐναπετέθησαν καὶ ὁ οὐλῆς κατέλαβε τὰς θέσεις
τοῦ ἀπο-πρότερον ἡ σύζυγος· ἐπείσθη δι' ἐπισταμένης ἐ-
ξέτασεως, ὅτι δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος ν' ἀποσυντεθῇ κατ' ἑξῆς
τὸ θεωρητικὸν αὐτὸ τραγῆον.

Καὶ τὸ βιζυδὶ ἐξεκίνησεν ὁδεῖον πρὸς τὰ Πατήσια

— Μὰ χριστιανέ μου, ποῦ μὰς πᾶς; ἀπ' ἐδῶ;

— Νὰ πάρομε σερὶ!!

— Μὰ σὺ τραβᾷς πολὺ μπροστά!

— Μήπως ἡ ἐταιρεία τῶν ἐορτῶν μετέθεσε τὴν ἑορτὴν
τῆς... στὴ Μανίτι;

Τὸ βιζυδὶ ἐστῆθευσεν, δὲν εἰσεύρω πλέον εἰς ποῖον
μοῖραν γεωγραφικοῦ πλάτους.

* *

Δὲν ἐξεφρόσθη καλῶς. Δὲν ἐπλάθμευσεν ἀλλὰ ἡ γκο-
ροδόλησε, διότι παρήλθον δύο ὁλόκληροι ὥραι καὶ αὐτὸ
δὲν ἐννοοῦσε νὰ ξεκινήσῃ.

Ὁ οὐλῆς κατεγίνετο, κατὰ τὰς δύο αὐτὰς ὥρας, εἰς
γενναίαν καταθρόνητιν κουλουριῶν καὶ ζαχαρωτῶν.

Καὶ τὸ βιζυδὶ δὲν ἐξεκίνησε!...

— Πρὸς Θεοῦ! ἐφώνησε εἰς τὸν ἀμαζῆν. Κίνα ἐπὶ
ταλούς! Αἱ ζωοτροφίαι ἐσώθησαν καὶ θὰ ἀποθνήσκουν
ἐδῶ ἐξ ἀκρίβειας!

Εἰς τὰς 4 καὶ 1)1 τὸ βιζυδὶ ἐξεκίνησεν, ἀλλὰ μὲ
βῆμα κηδεῖας. Εἰς τὰς 5 ἐφθάρμεν εἰς τὰ Χαντῆα. Εἰς
τὰς 5 καὶ 1)2 εἰς τὸ κέντρον τῆς ὁδοῦ Σταδίου.

— Παινέω! φωνάζει ὁ Τυμπαλῆνος

— Διψῶ! προσθίνει ὁ Βαγκατζῆς.

— Ἐγχεῖν μούσκεμα! μουρμουρίζει ἡ ὑπηρετρίξ.

— Ν' ἀλλάξῃς τὸ κορίτσι ἁμέσως νὰ μὴ κρούσῃ!

διατάσσει ἡ σύζυγος. Καὶ στρεφόμενη πρὸς ἐμὲ:

— Δὲν ἤξερας νὰ πάρῃς καὶ κανένα κανάτι νερό

μαζὶ σου;

— Ἰθὺς δίκαιον! Ἐπρεπε νὰ πάρω καὶ νερό καί...

τὴν μακαρουνίδα, γιὰ τὴν κατὰ τὰ φαινόμενα θὰ περᾶσωμε
τὴν βραδυὰ μας μέσα σὲ τοῦτο τὸ σκαβαλίθιο!

Εἰς τὰς 6 ἡ οἰκογένειά μὲ ὅλα τὰ μέλη τῆς κατα-
πουντικισμένης παρήλαυνε θριαμβευτικῶς πρὸ τῆς κενῆς
ἐξόδου.

— Γκούχου! γκούχου!

— Ἀψοῦ! ἀψοῦ!

— Τί κρίμα, παρατηρεῖ ὁ σύζυγος, νὰ μὴ πάρομε
ἐνωρίτερα πρὶν φύγῃ ἡ ἐπιτροπή.

— Καὶ τί νὰ κάνουμε; νὰ καμαρώσουμε τὰ μου-
τρα τῆς;

— Ὅχι, χριστιανή μου! Ἀλλὰ μποροῦσε νὰ παίρνωμε
κανένα βραδεῖο γιὰ τὴν συμφωνίαν αὐτὴν, τῶν ὀκτ...ρι-
κιστῶν!

— Καὶ τώρα; ἐρωτᾷ ὁ ἀμαζῆς. Νὰ τὰς πᾶω στὸ

σπίτι;

— Ὅχι, πάρσέ μας πρῶτα ἀπὸ κανένα... φερμακίον!

Κ' ἔτσι τὸ βράδυ ἡ οἰκογένεια, ἀποῦ κατόρθωσε νὰ
μὴ ἰδῇ τὰς Ἀποκρεῶς, συνέκορυσσε τὰ ποτήρια γεμάτα...
μὲ τίλιο, εἰς ὕμνον τοῦ Κυρναβάλλου καὶ ἐφώτισε τὰ
Κούλουμα εἰς τὰ κρεββάτια τῆς!

Εἰς τὰ ὑποκρηάτικα ἔξοδα τῆς οἰκογενείας ἀνεγράφη
καὶ μὴ δραχμὴ διὰ... καμφορέλαιο!

(1900)

Δ. Ταγκοπουλός.

ΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,"

ΔΕΔΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ

νῦν—οὐτὰ—σπόροι

ἀνθιδὸς παράδεισος

ΡΙΘ 20 ΟΔΟΥ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΤΥΠΟΙΣ ΑΘ. ΔΕΛΗ ΙΑΝΝΗ—ΑΘΗΝΑΙ